

На 3-ти март отново ще отбележим Деня на Освобождението на България от турско робство. На този ден преди 147 години, благодарение на смелостта и жертвоготовността на руските воители и българските опълченци, нашата Родина отново зае полагащото ѝ се място сред другите държави в Европа и света. И тази година НД РУСОФИЛИ организира традиционно шествие в памет на онези, които със своите усилия и саможертва подариха Свободата на България.

На стр. 5

Проф. Андрей Пантев

Нито един урок от историята не е научен

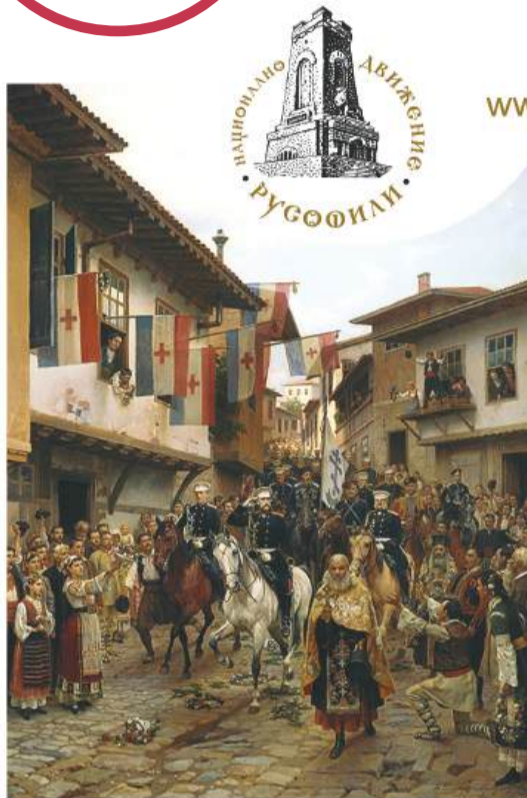

По повод 86-ата годишнина на проф. Андрей Пантев (историк, университетски преподавател, изследовател и общественик, отстояващ националния ни интерес, един от най-авторитетните съвременни български интелектуалци) екипът на в. Квантов преход и лично неговият издател Атанас Панчев му пожелават здраве и енергия в неговата родолюбива дейност.

Днес знамето е символ на самоличност и за общност и за уважение към всички загинали в името на това знаме. Свободата се подарява, когато си готов за нея. Никой не отрича ролята на Русия. Но незримо присъствие на българите на този велик акт става след векове страдания. Русия пресече спокойно Дунава, благодарение и на този народ. Защото изведнъж Европа узна какъв народ живее от двете страни на Стара планина и Рила, коментира проф. Андрей Пантев.

По думите му не е могло как България да се освободи и да бъде в границите на Санстефанския договор. "Тази бленувана Санстефанска България с оглед на тогавашната политика не е могло да бъде осъществена - България да бъде целокупна. Защото тя трябваше да бъде четири пъти по-голяма от всички останали съседни страни, които вече са били 60 години напред. И не е толкова заради ненавист към България, а заради тогавашната политическа действителност", изтъква професор Пантев. Тези съседни държави вече са имали и представителства в европейските държави и също са щели да се възпротивят.

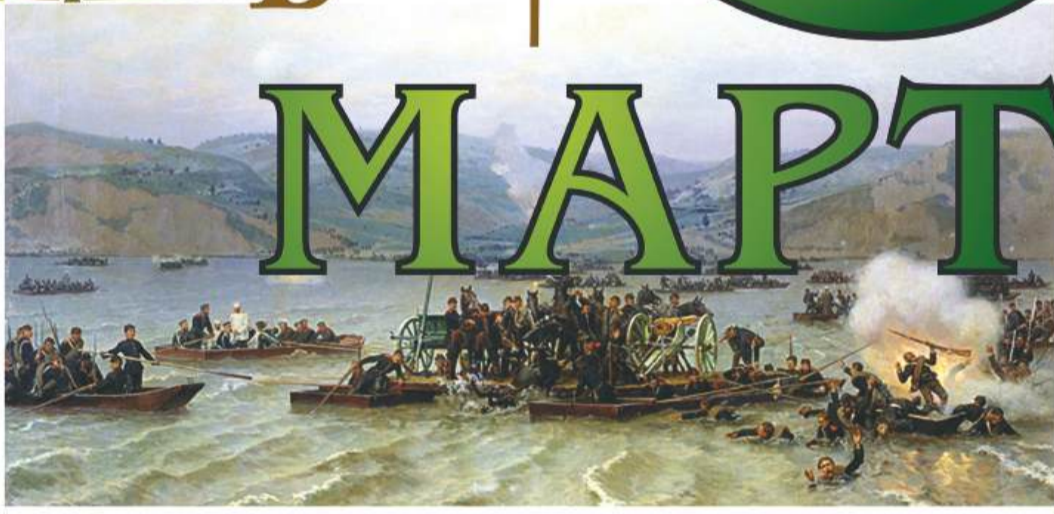
На стр. 5

www.rusofili.bg

Признателна
България

Полк. Чавдар Борачев:

**СИТУАЦИЯТА
ЕСКАЛИРА с часове,
а българските вла-
сти пак са „за гъби“**

Редно е правителството бързо да даде оставка, за да отпусне видимата международна изолация на България.

На стр. 2

**Тръмп и Путин се договориха: Украйна
вън от НАТО, Москва
спира настъплението,
Зеленски си отива...**

Тръмп се е договорил с Путин на бъдещи избори да подкрепи кандидата, приемлив за Москва. Тази информация е предизвикала истински шок по върховете в Киев. Зеленски изпаднал в състояние на крайно нервно напрежение, крещял, че е „предаден и продаден“

Срещата между руските и американските преговарящи в Саудитска Арабия се очаква да започне в сряда сутринта.

На стр. 2

ТРЪМП И ПУТИН СЕ ДОГОВОРИХА: Украйна вЪн от НАТО, Москва спира настъплението, Зеленски си отива...

От стр. 1

Преговорите ще се проведат при строга секретност, без присъствието на преса и официални делегации. Това съобщават отлично информирани източници от Кремъл и разузнавателните среди, пише руският Телеграм канал Insider Black. Известно е, че лична гаранция за сигурността на двамата лидери е предоставена от престолонаследника принц Мохамед бин Салман, който изигра ключова роля в организирането на тази среща.

Според източниците именно Рияд се е превърнал в неутрална платформа, която се смята за приемлива както в Кремъл, така и в обкръжението на Тръмп. Саудитците като традиционни партньори на Съединените щати, които в същото време поддържат отлични бизнес и финансови отношения с Москва, действително бяха най-подходящи и се съгласиха да станат посредници в споразумение, което може да промени хода на световната история.

Според източниците принципната договорка е постигната в телефонните преговори между Путин и Тръмп. Постигнат е баланс на интересите между двете страни и сега разрешаването на конфликта в Украйна ще следва ясен алгоритъм, изграден в интерес на Русия.

В резултат на разговора са взети решения:

– Русия завършва операцията с постигането на всичките си цели – Украйна затвърждава неутралния си статут и на нейна територия няма да има войски на НАТО.

Освен това ЕС е изключен от всякакви преговорни процеси, а ключовите споразумения ще бъдат подпечатани с окончателното споразумение след изборите в Украйна и регистрирани в ООН.

Най-сензационното се крие в детайлите

Постигнато е принципно споразумение, че Вашингтон не само ще престане да подкрепя сегаш-

ното украинско правителство, но и е готов реално да съдейства за неговата смяна.

Тръмп е дал да се разбере, че на бъдещи избори ще подкрепи кандидата, който ще бъде приемлив за Москва и ще получи „неофициалното одобрение“ на Кремъл. При успех новият украински лидер ще гарантира възстановяването на проруския курс на страната и ще установи пълен контрол на Москва върху ключови ведомства в Киев.

Тази информация е предизвикала истински шок по върховете в Киев. Президентът Зеленски научил за тайните споразумения чрез европейски посредници и е изпаднал в състояние на крайно нервно напрежение. На закрити срещи той буквално крещял, че е „предаден и продаден“, а близкият му кръг сериозно обсъждаше възможността за спешна евакуация, ако Кремъл реши да ускори смяната на властта.

Кремъл вече финализира одобрението на всички документи с администрацията на Тръмп, които трябва да бъдат подписани на предстоящата среща на върха в Саудитска Арабия. Именно там, както се очаква, ще бъде фиксиран новият световен ред.

Основната цел на преговорите е създаването на нова архитектура за сигурност в Европа, която ще позволи и на двете страни да излязат от продължителна криза. Източниците подчертават, че е постигнат компромис по две ключови точки, които ще станат крайъгълните камъни на бъдещото споразумение.

Подробености за споразумението:

Украйна никога няма да влезе в НАТО

Съединените щати официално се отказват от плановете си да интегрират Украйна в Северноатлантическия алианс. Тази точка ще бъде фиксирана както на двустранно ниво, така и чрез специални изявления от Киев. Украйна се задължава да поддържа неутрален статут, закрепвайки това в конституцията си.

В отговор Русия гарантира, че няма да настъпи извън териториите на петте вече присъединени ре-

гиона: Донецк, Луганск, Запорожие, Херсон, части от Харковска област.

Твърд механизъм за взаимен контрол

Ако една от страните наруши споразумението, другата има пълна свобода на действие.

Ако НАТО възобнови плановете си да приеме Украйна, Русия ще има картбланш да започне военна офанзива в цялата страна.

Ако Москва се опита да премине извън установените си нови граници, Съединените щати и техните съюзници имат право да започнат директна атака срещу руските позиции. Според източниците този въпрос е бил обсъждан особено дълго време, тъй като нито една от страните не вярва в гаранциите на другата. Затова беше разработен принципът на автоматичното отмъщение – никакви консултации, незабавни действия.

Най-важните свързани споразумения:

– Русия изтегля войските си от Беларус.

Минск вече не се разглежда като плацдарм за евентуална атака срещу Киев. Русия премахва контрола от беларуската граница, връщайки войските си на руска територия, но руското ядрено оръжие в Беларус остава. Махат се всички санкции от Лукашенко и Беларус.

– Съединените щати намаляват военното си присъствие в Полша и редица страни от НАТО.

Тръмп е готов да демонтира голяма част от инфраструктурата на Алианса в Източна Европа, което ще бъде символична стъпка към разведвяване. Под въпрос е изтеглянето на американските системи за противоракетна отбрана, които отдавна дразнят Кремъл.

– Санкции: частично размразяване.

В замяна на спазване на договореностите се обмисля постепенно премахване на някои санкции срещу големи руски банки и енергийни компании. Това ще позволи на Москва да се върне и на западните пазари, да стабилизира обменния курс на рублата и да облекчи вътрешния натиск.

– Кримският въпрос остава висящ.

Де юре Западът не признава анексията, но де факто е съгласен да не повдига темата за Крим поне до края на втория президентски мандат на Тръмп. Това устройва както Кремъл, така и Белия дом, тъй като им позволява да избягват медийните скандали.

Според вътрешни източници преговорите се провеждат в духа на трудно договаряне, но с ясно разбиране, че и двете страни са заинтересовани от окончателното споразумение.

За Тръмп това е външнополитическа победа, с която той може да се похвали, показвайки на избирателите, че именно той, а не Байдън, е способен да спре войната.

За Путин това е възможност да осигури сигурността на страната му, получава ключови териториални придобивки, избягва по-нататъшна ескалация и получава така необходимата му мирна пауза, за да развие икономиката на страната си.

Според слуховете окончателният текст на споразумението се подготвя на три езика едновременно – английски, руски и арабски, което подчертава ролята на Саудитска Арабия като платформа, където ще бъде постигнат мирът. Естествено, няма да има украински език, това е още едно подчертаване на липсата на суверенитет на Украйна.

Източник: skandalno.net

От стр. 1

Полк. Чавдар Борачев:

СИТУАЦИЯТА ЕСКАЛИРА с часове, а българските власти пак са „за гъби“

– САЩ отказват да нарекат Русия „агресор“ в специална декларация на Г-7 по повод 3-годишнината от старта на конфликта;

– Преди малко немският „Билд“ съобщи сензационно, че САЩ и Русия разглеждат изтеглянето на НАТО от страните, присъединили се след 1990 г., **ВКЛЮЧИТЕЛНО БЪЛГАРИЯ**;

– И според румънски медии Русия е поискала на срещата в Рияд САЩ да се изтеглят от Източния фланг на НАТО;

– САЩ току-що отмени съвместната пресконференция на специалния пратеник на Тръмп в Киев Кийт Келог и Зеленски;

– Зеленски забрани социалната мрежа на Тръмп „Truth Social“ на територията на Украйна;

– Русия обяви, че си е върнала голяма част от Курска област в последните няколко дни;

– Руски части целенасочено напредват към находища на критично важни полезни изкопаеми в Украйна;

– Съвместна среща на Лавров и китайския външен министър Ван И, на която е ПРИВЕТСТВАН възобновеният диалог между Вашингтон и Москва;

– Стармър и Макрон са повикани спешно, един след друг, на килимчето в Белия дом в началото на идната седмица;

– Малкият син на Тръмп – Барън, във **ВЕРОЯТНО НЕСЛУЧАЕН** твит, обяви, че на хоризонта се задала арестът на Зеленски.

Къде сме ние? В проправителствената БТВ вицепремиерът Томислав Дончев се гъне при пряк въпрос „Зеленски диктатор ли е или герой? Ще помагаме ли още на Украйна?“

Вади от девет кладенеца вода, за да не отговори. Жалък, като цялата компрадурска власт, която се врътка между Вашингтон и столиците на войната – Лондон и Брюксел.

Със снискване и жалки пируети няма да стане. Нуждаем се от нови политици, които да отстояват преди всичко националните интереси и да ни изтеглят от соросидното блато, в което все повече затъваме.

РУСИЯ ОТНОВО Е ВЕЛИКА ДЪРЖАВА

Настолната книга на Тръмп е „Силата на позитивното мислене“ от Норман Винсънт Пийл.

Зеленски е ошашавен от развитието на нещата, бори се главно за гаранции за себе си.

Речта на американския вицепрезидент Джей Ди Ванс в Мюнхен и срещата в Саудитска Арабия между представители на САЩ и Русия, водени от първите дипломати на двете страни - Марко Рубио и Сергей Лавров, разтърси из основи политическите елити в ЕС и НАТО. Предполагаха, че разговорите ще се въртят около договарянето на край на войната в Украйна, но се оказа по-лошо.

И за войната в Украйна е станало дума, но на по-заден план. Като за гореща и важна за решаване тема, но като третостепенна в контекста на главната. Срещата всъщност е била посветена на намиране на решения и пътища за подобряването на двустранните отношения между двете велики държави.

Да, да, подготвяната там лична среща между Доналд Тръмп и Владимир Путин ще бъде ясен и категоричен знак, че Руската федерация отново е призната за велика държава!

Потвърждава се от редица явни знаци в тази посока от страна на Белия дом и лично от президента на САЩ. Предишните, особено Джо Байдън дебело подчертаваха точно обратното: Русия е задраскана от списъка не само на великите, но и от този на просто нормалните страни и подлежи на унищожение. Защо не! Припомняме, че САЩ и СССР заедно срутиха Британската империя.

Но в такъв случай верните европейски васали на чичо Сам минават на втори план. Толкова е очевидно, че техните водачи и осигуряващият ги експертен, медиен и пропаганден персонал изпаднаха в тежко познавателно разногласие и емоционална какофония. Силно сходен с онзи, в който изпаднаха партийните бонзи в бившите социалистически страни с идването на власт в Кремъл на перестройчика Михаил Горбачов. Не е уместна пряката аналогия, между Тръмп и Горби има принципа разлика с фундаментално значение. Горбачоу, както уместно го нарекоха на Запад, започна като безгрижен фантазьор и бързо се реализира като предател на родината си. Тръмп решително се е устремил към големи реформи, стъпил на здрава икономическа и политическа основа, загрижен за бъдещето на САЩ.

Настолната му книга е „Силата на позитивното мислене“ от Норман Винсънт Пийл. Главното послание в нея е: чрез промяна на мисленето и вярата в собствените възможности може да се постигнат успехи и по-добър живот. Положителната нагласа, религиозността, визуализирането на целите са ключовете към успеха и добруването.

Тези постановки на части се откриват почти във всяка негова реч. Тръмп няма свръхсложни многоходови стратегически замисли, обикновено говори, каквото мисли. Предполага се, че впечатляващата му енергичност в определена степен се дължи и на прилагането на практични съвети в тази книга за справяне със стреса чрез медитации, молитва и позитивни утвърждения.

Не го е грижа твърде за страданията на европейските кирчовци, сащисани от шамарите и ритниците, които търпят от него и екипа му. Тръмп направо се кефи да ги вбесява, като ласкае Русия и почти цитира думи на Путин. Защото онези открито и твърдо работиха срещу него отдавна и напоследък преди изборите в Щатите миналата година.

За пръв път от много години на най-високо ниво в САЩ се каза, че украинският въпрос не е ключовият в отношенията им с Русия, че Русия е права за това, какво прави в Украйна, как го прави и защо. „Новата нормалност“ в ЕС лъсна като извратена ненормалност.

Как европейските политици светкавично да потулят твърденията и клетвите си като: „Русия е агресор,

а Украйна е жертва; всестранна подкрепа за Киев колкото и докогато е нужна; война с Русия до последния украинец; Путин е отвратителен диктатор, руснаците са лоши; нищо за Украйна без участието на Украйна; целта е нанасяне на стратегическо поражение на Русия.“

Евролидерите в мнозинството си са в когнитивен дисонанс, застрашени да изчезнат от сцената като 10-те малки негърчета. В романа едното се задави, другото заспа, трето се съсече, има и без глава, ужилено от пчела, че и станало съдия има. Последното се обесило и „вече няма никого“. Агата Кристи е ползвала приказка от 1968 г. не само за научаване на цифрите, но и за поучение да се избягва вършенето на необмислени постъпки. В оригинала обаче последното негърче - тогава е наречено индианче! - не се е обесило, а го е глътнала червена херинга (A red herring swallowed one). „Червената херинга“ се разбирало като „отвличаща маневра“ или „лъжлива следа“. Така в романа убиецът неуспешно се е опитал да измами следствието, като уж се е обесил.

Предстои да наблюдаваме как европолитиците и техният антураж ще опитват да заблуждават европейците и Белия дом с отвличащи маневри. Ще има изпълнения с пускане на лъжливи следи, някои ще го играят на глътнати и изплюти от червена херинга обратно в политическия живот.

"Il Fatto Quotidiano" цитира Марио Драги: „Необходимо е осъзнаването за срочност... ЕС е длъжен да действа, като че е „единна държава“. Времето не е на наша страна... комфортът, към който е свикнала Европа, приключи“.

ЕС е като Изумрудения град във „Вълшебникът от Оз“, който изглежда зелен и всичко в него изглежда блестящо и зелено. Защото всички, които живеят или влизат в него, задължително трябва да носят зелени очила. Трик на Вълшебника, градът да изглежда вълшебен, въпреки че това не е истина. Илюзии и измами.

В Рияд основната отсъстваща организация се оказа

ЕС. Рубио заяви, че в бъдеще представители на ЕС ще присъстват на преговори, но не уточни кога и в каква роля. Пак там външният министър на Русия Лавров заяви, че на Русия не ѝ е нужен ЕС, който иска продължаване на конфликта.

Като какви всъщност да седнат на масата за преговори за войната в Украйна евронатовците? Важи и за Зеленски. Нали имаше Мински споразумения за мир, нали и в Анкара започнаха такива? Сложен за отговор, но извънредно важен е въпросът, а в коя всъщност роля са и САЩ на същата маса. За тях Москва ще мълчи, за ЕС обаче няма. На война срещу нас сте, ще твърди до последно.

"Military Watch Magazine": „Тръмп излезе с безпрецедентна критика срещу Зеленски, наричайки го „неизбран диктатор“ и заяви, че е „много разочарован“ от нежеланието му да приключи конфликта с Русия. „Имаше три години, длъжен бяхте да сложите край... А и въобще не трябваше да го започвате!“

Зеленски се бори главно за гаранции за себе си, изрепчи се на Тръмп, защото е ошашавен от развитието на нещата. Вицепрезидентът Ванс описа подхода му като „позорен и контрапродуктивен“ и строго го предупреди, че „вече не се занимава с Джо Байдън и администрацията на Байдън, а си има работа с Доналд Тръмп и неговата администрация.“ Неспасяемо е положението на бившия комик и провалил се президент, послушко на Лондон.

САЩ просто не могат да водят три войни едновременно – една в Европа и две с Китай и Русия. Май и една успешна с някоя от тях не могат, а се нуждаят от поне временен покой навън. За да извършат много важни, дълбоки, широки и неотложни вътрешни реформи. Срещата на Тръмп с Путин би била голям успех и за двамата, може би дори повече за първия. И хич не ги е грижа, че провалените политици в Европа я докараха до тежка загуба. На тях, на нашите включително, им остава да хленчат, кълнат и се молят на някой Демон зло да причини на президента Тръмп и тези около него.

Вашингтон очевидно осигурява на Москва достатъчно време, за да демонстрира на бойното поле, че изходът за Киев е „пълна и безусловна капитулация“. Вече е въпрос за седмици.

Мария Захарова:

Руско-американските контакти на най-високо и високо ниво предизвикват истинска истерия сред евроатлантическите русофоби

Руско-американските контакти на най-високо и високо ниво предизвикват истинска истерия сред евроатлантическите русофоби.

Виждаме налагането на собственото участие в преговорния процес (някакво безпрецедентно явление в международните отношения). Става дума за британско-европейските „приятели“ на престъпния режим на Зеленски, които демонстрират неспособност да надхвърлят собствените си примитивни нагласи да „продуцират“ хибридна война с нашата страна „до последния украинец“.

Европейският комисар по отбраната Андриус Кубилюс не се уморява да повтаря, че „справедливият мир“ е невъзможен без „увеличаване на мощта“ на Украйна. Ръководителят на европейската дипломация на Европейския съюз Калас, която окончателно е потънала в русофобска лудост, стигна до там, че започна да защитава боевиците на ВСУ, които според нейното изкривено виждане и съзнание не убиват мирни руски жени и деца.

Говорим за това на всеки брифинг. Ръководителите на нашите региони, обществени организации и комисари по правата на човека на нашата страна буквално всеки ден говорят за зверствата, извършени от боевиците на ВСУ. Те публикуват доклади. Посланикът за специални поръчения за престъпленията на киевския режим дава пресконференции.

И информацията не стига до Калас? Имаг всички данни, те просто лъжат.

Но на фона на бързо променящата се геополитическа ситуация подобна погрешна логика изглежда като отчаяние, злоба и слабост. Но колкото и да се опитват да удължат агонията на киевската хунта, няма да успеят. Рано или късно всички ще трябва да отговорят за стореното.

Следователно подпомагането на съвременните украински бандеровци може да направи лоша шега с много представители на европейските елити като съучастници в жестоките, ървави престъпления на неонацисткия режим, който те са подхранвали.

И разбира се, зачестилите им опити да правят паралели между нацистка Германия и Съветския Съюз са абсолютно безсмислени и неоснователни. Съветският Съюз смаза нацизма и фашизма. Всичко това идва от страха на представителите на ЕС/НАТО от предстоящия крах на украинските нацисти. От страха им от отговорност пред собствените си народи.

От брифинга на М.В.Захарова (18.02.2025 г.)

ТРЕТИ МАРТ – ИЗСТРАДАН И ВЕЧЕН

Минчо Минчев

В сакралния календар на България денят Трети март свети с непомръкваща светлина вече 147 години. На този ден възкръсна от пепелищата на историята красното име на нашето любимо Отечество.

Възкръсна, за да потвърди евангелската истина, че „Смърт, смърт поправ...“; че нито мракът на непрогледната робска нощ, нито ятаганната сеч са имали силата цели 485 години да изличат волята на роба за свобода и държавност. И да сломят неумиращата вяра и надежда на българския дух, за бъдност и пребъване.

В темелите на мечтаната нова българска държава лежат костите на руските чудо-богатири, а редом с тях, преплетени в прегръдката на саможертвата и смъртта, са и костите на българските опълченци.

На тия „деца бурливи“, както ще ги назове народният поет Иван Вазов; на тия „ангелски души“, както ще добави, подобно на приписка в свещения канон на паметта и летописецът на българските въстания Захарий Стоянов.

И се начева новото българско летоброене на свободата, родена чрез Подвига. Тази най-вярна дума за свящото дело на заминаващите в поход руски освободителни войски и опълченски дружини, изрича в Кишинев на 12 април 1877 г. владиката Павел. Изрича я в присъствието на Царя Освободител - император Александър Втори. Изрича я като напътствие и оценка за свящото превъплъщение на най-великата евангелска добродетел - да отдадеш най-скъпото, което имаш - живота си за „други своя“! При тези думи ридание задавя гърдите на императора. И само могъщото „Ура!“ на войскарите препотвърждава пред небесата великата правда на наченатото Христолоубиво дело.

„Пътят пред вас, добавя свещенослужителят Павел, е добре познат. Той е отъпкан от крака на руското воинство. Той е осеян с костите и е напоен с кръвта на защитниците на руския народ и Христовото име. Навсякъде по пътя си вие ще видите села, градове, крепости, реки, планини и долини, които ще ви напомнят велики имена и названия на руски доблестни дела и славни побе-

ди. Тръгнете мъжествено и вдъхновено на този належаш подвиг!“

И оттогава до днес като незаглъхващо ехо на този благослов отекват и думите на писателя-гений и пророк Фьодор Михайлович Достоевски. И те са съкрушаващото всяка лъжа свидетелство за вдъхновяващите мотиви на руския народ и свещената мисия и цел на Русия в тази война:

„В резултат, пише той, дойде тази нечувана война в защита на слабите и угнетените, за да им се дадат живот и свобода, а не за да им се отнемат - тази отдавна нечувана в света цел на войната стана за всички наши верующи факт, който потвърди вярата им... А за Европа се оказа голяма съблазън... Тя не повярва и се възмути... не толкова от предполагаемото усилие на Русия, колкото от това, че Русия е способна да си постави такива задачи и цели. А да се предприеме нещо извън собствената изгода, е толкова непривично за Европа, толкова то е извън международните нрави, че постъпката на Русия, продължава геният-пророк, е даже безнравствен факт, който е опасен за Европа и едва ли не заплашващ нейната велика цивилизация.“

Дълъг се оказа този цитат, но как да спреш наред думата гения, великия писател-провидец, думите на когото сякаш са изречени и за днешния ден на Русия!

И тогава, по време на Руско-турската освободителна война, Европа ликува всеки път и с радост преповтаря и преумножава и най-незначителното руско попътно поражение.

Излизаният по това време вестник „Германия“ дори намира за необходимо да отбележи, че „Макар и да трябва да се радваме на победите на турците над омразните руси, все пак е неудобно да изразяваме така открито симпатиите си“.

А ето и един друг цитат, в който е записан обективният глас на истината. Той принадлежи на английския политик Уилям Гладстон и думите в него са изречени на 50 000 митинг в Бирмингам, където той заявява:

„...С освобождението на милиони поробени народи от жестокото и унижително робство, Русия ще окаже на човечеството една от най-блестящите услуги, каквито помни историята, услуга, която никога не ще излезне от благодарната памет на народите.“

Пророчески думи! Със същата увереност обаче, от името на всяко честно българско сърце, ще

кажем, че те няма как да бъдат зачислени към моралния актив на политиките на неговата собствена държава.

Великобритания се зае още на следващия ден след Сан Стефано да доказва и внушава, че Европа не бива да допуска осъществяването на този договор, който Османската империя се била съгласила да подпише само защото е разчитала, че Европа ще протестира и няма да позволи неговото приложение.

И как човек да не си припомни горчивия, пророческия поплак на великия Ботев: **„О, цивилизовани европейски вълци! И на вас ще заплати човечеството, когато и да е, и дето и да е!“**

Но не само това е единствената причина. Както твърди един от най-задълбочените наши автори анализаторът Иван Ценов, през последните 400 години няма крупно световно престъпление, в което да не е замесена Островната империя и по-късно нейният бастард, настоящият хегемон. Но това е дълга тема, поне колкото Великото противостоене между Изтока и Запада.

За него в случая свидетелства пак великият Достоевски: **„Войнстващият католицизъм застава яростно и със силни чувства на страната на турците срещу нас. Не някакъв си прелат, а самият папа, на Ватикански събирания гръмка и с радост говори за „победите на турците“ и предрича страшно бъдеще за Русия. Този умиращ старец, при това „глава на християнството“, не се срамува да каже, че всеки път с радост слуша за пораженията на русите.“**

Откъдето и както и да погледне човек към тези свидетелства, става ясно, че няма нищо случайно в историята. Екзалтираното неприличие на усърдните клерикали и тогава, и днес ги тика решително да застават срещу всяко начинание на „схизматична Русия“.

Това интегрално отношение на Колективния Запад - англикански, протестантски и католически, към „схизматиците от Изтока“, към които принадлежим и ние, православните българи, поставя въпроса за най-важния и най-належащ разговор, който трябва да проведем със собствената си съдба - и като народ, и като държава!

Защото за 30 години България преживя невообразимо дълбока катастрофа. И това е горчива и незаобиколима истина. И само след нейното осъзнаване България може да продължи своя път в историята. И то само след дълбок катарзис и осмисляне на собствената си цивилизационна автентичност.

В този смисъл, отношението ни към Трети март е недвусмислено отрицание към т. нар. нов цивилизационен избор, прогласен от самите причинители на този неотменим и съдбовен въпрос. Защото още от Хегел е известно, че „В историята има значение само това, което е станало и както е станало!”

От една страна Трети март е роден от титанично усилие на една победоносна война на Русия, изправена и тогава, както се видя от изнесеното дотук, срещу обединената воля на Колективния Запад. Тази воля бе изразена най-нагледно от демаркациите на българското историческо землище, осъществени от Берлинския конгрес от 1878 г.

От друга страна Трети март е един реален резултат от съчетанието на добродетелта, обуславяща принципите на православно християнство и славянската идея, нещо, което е абсолютно неприемливо за нашите „нови освободители”.

Това е причината те да се отнасят към него като към бинарно оръжие, отделните компоненти на което сами по себе си дори и да са неприемливи, не са опасни. Но съединени те, според тях, са причина сънят им да бъде тревожен и дори невъзможен.

Затова вече от векове са „борци за разоръжаване” и воюват за „неразпространението и пълната забрана на това оръжие”.

В резултат на техните стракове и усилия днес имаме една все по-нагла, изобретателна и очевидно добре заплатена русофобия. Нагледен пример в това отношение са и шепата наемници-историци, които след едно „научно” сбирание във Великотърновския университет, прогласиха идеята за 10 годишен период, в който България да няма свой национален празник, за да се осъществява „проверката на ценностите”, които трябвало да са на сърцето на българския народ.

Цялата тази елементарна уловка води до прозрачната идея националният ни празник непременно да не бъде Трети март. В случая, героят на Конан Дойл би възкликнал: „Елементарно, Уотсън!” Мойсей навярно би се обосновал по-ясно и по-категорично относно целта на тази идея: „Докато измрат родените в робство!”

Въпросните историци обаче, предвождани от все по-елементарния и все по-смешен и неосъществен царедворец - Петър Стоянович, предлагат в своето заслепление дори и алтернатива на Трети март. И това трябвало да бъде според тях, Денят на славянската писменост и култура - 24 май.

И дори не се досещат, че това е претоплена манджа. Но не това е темата сега. Нагазили до кръста в своята ненавист и рвение, да бъде отречен Трети март, тези уж образовани наемници забравят, че България и Русия са свързани чрез този ден и в добро, и в зло; и в несгода, и в беда, и в радост!

По същия начин, по който са свързани чрез паметта на кръвта двама рождени братя или две сестри. И че кирилицата, на която са написани преведените от Светите братя Кирил и Методий Свещени писания, опосредства една друга неразкъсваема връзка.

И това е взаимната свързаност на руския и българския живот чрез православната единосъщност, с неподвластното на никакви конюнктури и доктрини, пребъдващо и всепобеждаващо триединство на Отца, Сина и Светого Духа!

И че именно тази благодатна връзка, правечна и неразкъсваема, вбесява враговете български и руски със своята историческа неотстранимост и непобедимост.

А те, които не се уморяват да ни измислят всевъзможни страдания и изпитания, не се и досещат дори, че тъкмо чрез тях, ще пребъдват във вечността и България, и Русия! Защото „Бог не наказва, когато мрази!” Трети март е празник изстрадан и вечен.

Трети март е празникът на духа, който може да бъде разтерзаван, но винаги остава и ще остане непобеден! Честит Трети март!

Проф. Андрей Пантев

Нито един урок от историята не е научен

От стр. 1

България е благодарна и може да бъде благодарна на Русия, но събитията след Освобождението показват, че има свой собствен потенциал.

"Благодарността и признателността не са раболепие. Това го твърдят комплексари. Да кажеш благодаря е чест и мъжество. Самата България след Освобождението показва такива неща, че я наричат "българско чудо". Тук става въпрос за нещо, което не е подарък. И не може да бъде пренебрегвано. Тази война наред с всичко останало е и война на вярата. Попове посрещат руската армия. Тази война е особена. Това е единствената война на 19 век, водена по морални причини", казва още професорът.

"Никой в България обаче не е смятал Русия за образец за бъдещото устройство на страната ни..."

... Нашите революционери не са били гладни. Усещането за собственост го е имало в България. Чорбаджи Марко не се е чувствал роб, въпреки че романът е "Под игото".

И има един израз на Константин Величков: "...турците нищо не ни правеха, но ние вече не можехме да ги търпим". Емоцията е фактор №1. Не е саламът, не е хлябът. Това води народите. Във Франция избухва революцията, когато тя е държава номер 1 в света. Революции и националноосвободително движение избухват, когато има увереност, а не безпомощност...", категоричен е проф. Пантев.

"Нито един урок от историята не е научен. Но аз съм скептичен към понятието урок на историята. Защото в такъв случай нямаше да има диктатури и други подобни явления. Ако има нещо, което сме научили, е, че България не можеше да си позволи повече от един враг на Балканите. Това беше стратегически урок. Сега можем да кажем, че имаме равна, спокойна обстановка. Независимо от някои изблици на национализми. И никаква Швейцария не ни трябва. Защото България така ще загуби своето очарование", каза Пантев.

"Винаги, в най-мрачните времена на нашата история – 15-16 век, е било тягостно да си българин. И въпреки това се намира едно ядро от хора, които се сплотяват, които се саможертват. И така се стига от мъченичеството на въстанията до триумфа на Балканската война. Аз го наричам "залезване по изгрев", добави Андрей Пантев.

**НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ РУСОФИЛИ
ГРАДСКИ СЪВЕТ СОФИЯ**

гр. София 1000, ул. "Г.С.Раковски" 108, тел: 0887 303 231

e-mail: rusofili_gradskisavet@abv.bg

На 3-и март отново ще отбележим Деня на Освобождението на България от турско робство. На този ден преди 147 години, благодарение на смелостта и жертвоготовността на руските воители и българските опълченци, нашата Родина отново зае полагащото ѝ се място сред другите държави в Европа и света.

И тази година НД Русофили организира традиционно шествие в памет на онези, които със своите усилия и саможертва подариха Свободата на България.

Шествието ще се проведе при следната програма:

- 9:30 до 10:00 ч. - Сборен пункт на площада пред Президентството;
- 10:00 ч. - начало на шествието от Президентството на Република България;
- 10:15 ч. - поднасяне на венци и цветя пред Бюст-паметника на ген. Йосиф Гурко;
- 10:30 ч. - слово и поднасяне на венци и цветя пред Паметника на руския цар Александър II;
- 11:00 ч. - слово и поднасяне на венци и цветя пред Паметника на българските опълченци.

Румен Георгиев, Председател на ГС на НД Русофили София

(Александър Стамболийски - роден на 1 март 1879 година в село Славовица, убит на 14 юни 1923 г.)

(Продължение от миналия брой)

Подготви Валентин Стамов

В усилията ни да издирим и съхраним все повече извори, публикации, анализи и изследвания за историята на Земеделското движение в България и неговите героични дейци, наскоро попаднахме на няколко стари издания от началото на 20-те години на миналия век. В тях се съдържат много данни, становища, описания и съждения на видни български историци, публицисти и общественици, които с искрена загриженост представят забележителни факти, свързани с историята и настоящето на Земеделския съюз, с впечатляващите прояви на Александър Стамболийски и политиката на оглавяваното от него земеделско правителство.

Мнозина съидейници, симпатизанти и съмишленици все по-често ни запитват кога ще бъде заснет документален или игрален филм за този непрежалим българин, ще бъде ли издадено скоро неговото публицистично наследство, ще видят ли бял свят нови книги за славната история на Земеделския съюз и неговия незаменим предводител?

Вярно е, че отдавна работим върху сценарии за документален и игрален филм за Стамболийски. Г-жа Милена Стамболийска извърши огромно дело, събра и подготви за печат цялата публицистика на земеделския водач и изглежда да трябва да се намерят още средства, за да бъде поместено това безценно творчество в едно обемно издание. Убедени сме, че със спомоществователството на "земеделския народ" и родолюбиви наши сънародници в страната и чужбина, ще доведем до успешен край тези намерения и творчески начинания.

Извадки от брошурата на К. Илиев "9 юний", издадена от софийската печатница "Нов живот" през есента на 1923 г.:

... И какво иска днес нашенският властелин: попът да си гледа папазлъка, учителят – даскалъка, ковачът – ковачлъка, земеделецът – орачлъка. Пожелава нашичкият властелин народу да си гледа само работата и данък да плаща, а той ще управлява?! Как? – Да се обкръжи с харамии, нехранимайковци, които немаат нищо на този свет: нито майка, нито баща, нито жена, деца; немаат нито вера, нито чест човешка, нито отечество. С тех се обкръжава властелинът, за да прекара живота си в разслабление на нрави, на обичаи, в разгулен живот; за да убие в душата на народа си всекакво чувство на право, на ред; да различи любовта към родното място; да внесе отвращение към отечеството. Да, този нашенски властелин желае да тъне вечно в разврат, а и почести да му се дават; желае не да сее сговор народен, а раздор: син с баща да се мразят, брат брата да убива; кум кръстник да мрази; жена мъжа да изостави; човек с човека да се не разбира. Властелинът у нас си остана още със старошколни понятия и познания ...

Земеделската организация чрез Ал. Стамболийски се стремеше да намали порочните качества на властолюбието в душата на нашите настоящи и бъдещи управници.

Именно заради това благородно намерение земеделският водач плати с главата си, опитвайки се да препречи пътя на старомодните властолюбци. Да, тези корисни и продажни властолюбци го убиха, но нека знаят, че скоро ще побеснеят; тям предричаме онова що Папа Целестин е предрекъл на Бонифаций VIII: "Като лисица си доишъл на власт, като лъв ще се бориш да я запазиш, обаче като куче ще умреш!..."

Александър Стамболийски бе дете на истинска България; той е възпитан от български учители, от народа ни. У неговите жили не течеше византийска, римска или турска кръв. Той беше истински изразител на култа на българския народ. В частния си живот и в обществения такъв – оставаше все един и същ. Като политик, той беше прямолинеен. В гнездото на старата дипломация, заобиколен от глутница старошколни политици, които едно мислят, друго говорят, а трето вършат, Стамболийски остана верен и тук в политиката на своята среда, от която произхождаше: той говори що мисли, прави що говори – основа чиста тъй, както е чиста душата на едно дете, а широка толкова, колкото е широка славянската душа. Тук ние можем да го не сметаме като некакъв наивник, обаче в много негови похвати, по вътрешното управление на страната, той беше много доверчив. Непреклоним беше Стамболийски в симпатиите си към ония, които умееха да му рисуват бъдещето на България под управлението на Земеделския Съюз, с хубави, светли бои. На такива личности той даваше преднина. Към чуждите млади за организацията питаеше той голяма вяра, че са способни да управляват държавата – даде им висши ръководни длъжности и поради тези си държавнически схващания, той се отдалечи от старите си организационни другари, които го съветваха с деца кисело млеко да не яде, защото ще го оцапат. И отвори той широко вратата на Земеделския

съюз на чужди и млади хора, които го доведоха до лоша охрана и управа, та се стигна до там, че на 9 юний най-тъмни личности успяха да опозорят България.

... За да се случат тези трагични събития спомогна недостатъчната бдителност и неадекватните мерки, които предприеха министрите на войната и на вътрешните работи.

... Превратаджиите бяха водени от неутолими партизански страсти, те демонстрираха неистова омраза към собствения си народ, проявиха отвращаваща лакомия, и както Юда получи своето за няколкото сребърника, предавайки Исуса, така всеки един от заговорниците по-късно бе сполетян от всевишното възмездие. Тези коварни властолюбци възседнаха с измама народа си, но само излъгаха себе си и причиниха кръвопролития, братоубийства, саморазправи, което остави неизлечима рана върху националната сваят.

... Управлението на държавните ни работи от Земеделския съюз почиваше на крайно демократическа почва.

Целеше се: да насади в душата на българския народ правото да се смята господар на своята държава, защото той я крепи, той я издържа и той, със собствените си гърди я защитава от вътрешни неуредици и външни нашествия. Офицерът, чиновникът, служащият – са служители на народа и от тях се не иска нищо друго, освен да прилагат законите и предписанията на държавната власт правилно и справедливо. Те – служителите на народа, според земеделската идеология – не бива да си присвояват правото на господари, каквото право имаха турските чиновници, преди освобождението или руските, през време на окупацията. С това Земеделският съюз създаде оная здрава основа, върху която трябваше да избуи истината и да потръгне културният подем на нацията ни – полезният демократизъм присъщ на народа ни: министрите да бъдат избирани направо от народа, а не от царя.

С влагането на истински демократизъм в управлението на страната

Стамболийски отиваше до там, че възприе да иска мандат от конгреса на БЗНС, за да състави министерски кабинет. Оставката на последния той слагаше също пред конгреса. До земеделското управление България се управляваше от два фактора: от Царя и народа. Сношението става посредством министрите, които Царя назначава и уволнява. Стамболийски искаше да се постигне нещо по-действено – организираният народ в парламента или в партийна или обществена организация да делегира своите суверени права в конгресите си на лица, произхождащи от тази среда, които да бъдат представени за министри. Най-малкото народът да посочва: кой да бъде първият министър, а той да си избере другари. Така посочените от конгресите лица за министри съвместно с Царя ще представляват и направляват народните интереси и съдбини вътре и вън от държавата, в смисъл да бъде и на народа, и на Царя добре.

Всички тези демократични начала, които можеха най-градивно да укрепят държавните устои без да се накърнява конституцията и без да влизат в уцърб спрямо монархията, бяха заличени от погромджиите на 9 юни 1923 г.

Преживе Стамболийски с присъщата му вяра завеща

на българския народ да стори така, че от българската политика да се изхвърли "заинтересованият партизански инат", а с разум напред да задушим чувството на неприязън към инакомислещите, да се предпазим от щестлавните безумни и подкупни политици, да съградим трайно приятелство и взаимно уважение с балканските и европейските народи."

Излишно е да коментираме, колко от проблемите и тежките на онези жестоки времена, описани така надлежно и ангажирано от К. Илиев, се съотнасят буквално и към днешната ни действителност. Това ни дава основание за пореден път да се убедим, че борбата, на която посветиха живота си Александър Стамболийски и хилядите му верни сподвижници продължава. И всичко това е жизнено необходимо, за да бъде изведена България от положението, в което я вкараха безродни политикани – в началото на ХХI век да бъде най-бедната, страдална и неподходяща за цивилизован живот страна, с най-тъжното население, с най-голяма смъртност сред деца и възрастни, с най-нищожна перспектива за младите да съградят живота си в родните места.

И нека си пожелаем да доживеем някога възторга на Стамболийски, когато радвайки се на големия подем, който постигна България при неговото управление, на 17 май 1923 г. възкликва: "Аз ви казах – празнуваме победата на сдружените земеделци – победата на трудовия народ, чиито сили бяха изсмукани от капиталистите и аристократите. Кой може да се гордее с такава победа като нашата! Целият свят се почуди от победата на земеделска България. Земеделците в чужбина ни смятат за учители в земеделското движение, нашата земеделска програма им служи за напътствие. А тая програма е наша, отникъде не сме я копирали, тя е чисто българска!"

... Нашата победа се дължи на новото време, което идва да заеме мястото на старото, да заеме своето място, мястото на труда на съзиждането на България ... Победата ни се дължи на пробуденото съзнание в земеделеца. Тя се дължи и на туй, че земеделското правителство прокара своята програма! Кое правителство преди нас е прокарало своята програма? Програмата на старите партии им служеше само за да залъгват и изнудват народното доверие. Победата се дължи на здравата организация на Земеделския съюз.

... Я погледнете какво наследихме и какво направихме. Има ли друга победена страна да се е съзела така скоро от войната? Само България! Благодарение на Земеделския съюз и неговото правителство отстраниха се всички опасности, осигури се страната от нападение, спечели си приятелството на Великите сили, репарационният въпрос се разреши. Никога България не е била така добре международно поставена, както днес, никога управлението на България не е било така уважавано от чужденците, както днешното ..."

Решението на ВКС за БПСЦ е нищожно

д-р Радко Ханджиев
Bulgarian Press Pool-Budapest
в. „Нова Зора“, бр. 2/2025

Решението на Върховният касационен съд (ВКС) да регистрира като вероизповедание Българска православна старостилна църква (БПСЦ) предизвика масово недоволство и смут сред българската общественост. Основателно, защото зад този акт стърчат ушите на опасен замисъл – да се постави началото на нов разкол в традиционната самоуправляващата се православна църква, прогласена още през 870 г. на извънреден събор в Константинопол като Българска; която независимо от премеждията на историята, 1155 години продължава да бъде духовен светилник и първа духовна крепост на българщината; а днес – да е в евхаристийно общение с поместни православни църкви на три континента.

Измежду многото критични публикации срещу основанията на състава на ВКС да постанови такова скверно решение, струва ни се, че се пропуска още едно – най-същественото, според нас, – а то е, че **актът на ВКС е нищожен!**

Основанията за това наше твърдение се съдържат в мотивите на решението, в които се признава, че изводът за наличие на предпоставки за регистрация на религиозната институция БПСЦ, ВКС съобразява с решението на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) от 20.04.2021 г. по делото „Българска православна старостилна църква и др. срещу България“ (жалба 56751/2013 г.), където ЕСПЧ изрично сочи, че българската държава в лицето на съда трябва да остане неутрална и безпристрастна при упражняване на регулаторните си правомощия в отношенията си спрямо различните религии.

Парадоксалното в акта на ЕСПЧ е в указанието – което има характер на разпореждане, – тази неутралност и безпристрастност да се постигне „чрез регистрацията на Българска православна старостилна църква.“

Видно от цитираното указание/разпореждане, решението е на ЕСПЧ, а не на уж независимият ВКС. Съставът на ВКС дори не се старее да го прикрие. Само че **актът на ЕСПЧ е постановен от съд, международно некомпетентен да се произнася по материя, която е от областта на каноничното право.** Това право се основава на Божия закон, не на измислените „евроатлантически ценности“. Основен източник на каноничното право е Codex iuris canonici, който кодифицира църковните правни норми, създадени през вековете.

Оттук и изводът за НИЩОЖНОСТ на решението на състава на ВКС, защото се основава на акт на НЕКОМПЕТЕНТЕН СЪД.

В допълнение към гореизложеното, налице е още един довод: задължение при регистрацията на стопански субекти и такива с нестопанска цел е **името да отговаря на истината; да не е идентично или сходно с регистрирана по-рано организация/фирма (чл. 7 на Търговския закон).** Затова не се допуска заявление, в което се съдържа идентична или сходна дума в име на по-рано регистрирана организация/фирма, когато идентичната или сходната дума е ключова, определя **качеството на заявената дейност** – била тя стопанска или нестопанска. Обратното би било въвеждане в заблуждение, накърняване на обществения ред и морала. Иначе казано, **не се допуска регистрация на организации/фирми, чиито наименования съдържат дублетни идентични или сходни ключови именни форми.** Така е разписано в Закона.

За съжаление заявленията за запазено име са прехвърлени на фирма, която е извън съдебната власт и която твърде negliжирано ги администрира. Получава се така, че днес в правния мир – особено в сферата с нестопанска цел, са се нароили хиляди организации, в имената на които се съдържат ключови дублетни думи, заимствани от по-рано регистрирани организации. По такъв начин гражданите се въвеждат в заблуждение, накърнява се обществения ред и морала. Такива субекти би следвало да се заличат от регистъра, достатъчно е да се пусне „търсачката“. Но **изглежда някои имат интерес от поддържането на несекващ хаос и заблуда.**

Какъвто е случаят с „Български хелзински комитет“ (който от години активно обслужва „старостилците“). Основан е на 14 юли 1992г. Ала близо две години по-рано – на 15 ноември 1990 г. в София е регистрирана автентична НПО „Хелзински наблюдател-България“ с председател Милко Бояджиев и секретар Румен Воденичаров. След като разбират, че мисията на „Хелзински наблюдател-България“ е насочена главно към правата на човека, разписани в неотменимите разпоредби на глава II на КРБ, според които правата могат да принадлежат само на отделната личност, а не са колективни, нашите нови „партньори“ побързаха да съчинят дублетната организация „Български хелзински комитет“.

Вместо да бъде заличена от регистъра като по-късно създадена, поради идентичната ключова качествена съставка „хелзински“, неправомерно заимствана от името на съществуващата вече организация „Хелзински наблюдател-България“, днес фалшивата правозащитна дублетна фирма „Хелзински комитет“ продължава да се

радва на щедро финансиране от мегаспекуланта Джордж Сорос, да заблуждава гражданите и обществото, клевети България в Брюксел и отвъд океана, а сервилни медии непрекъснато ѝ дават трибуна за мерзките ѝ деяния по разрушаване на българската държавност.

Точно такъв е случаят и с т. нар. „Българска православна старостилна църква“. Има много други „български“ и много други „църкви“. Но именно ключовата дума „православна“ е носител на онова уникално качество в името на Българската православна църква, което ѝ придава легитимност на национална духовна майка, устояла 1155 години през бурите на вековете, през изпитанията и мъките на робството, доказала се като закрилник на българското, спечелила си заслужено признание сред сестринските поместни православни църкви на три континента.

А сега някаква си „старостилна църква“ се опитва да пробутва в името си ключовото качество „православна“! И този опит се толерира от т. нар. „Хелзински комитет“, от некомпетентния ЕСПЧ, наложен е и на сервилен, некомпетентен в материята на каноничното право тричленен състав на ВАС.

Основанията за нищожност на Решението произтичат не само от гореизложеното.

Актът на тричленния състав на ВАС е и конституционно нетърпим. По смисъла на чл. 13, ал. 3 от Конституцията (а разпоредбите на КРБ имат заповеден характер!), „Традиционна религия в Република България е източноправославното вероизповедание“. Тази заповедна норма е конкретизирана по-нататък в чл. 10, ал. 1 на Закона за вероизповеданията (ДВ, бр. 120/2002, посл. изм. ДВ бр. 108/2023):

„Традиционно вероизповедание в Република България е източното православие. То има историческа роля за българската държава и актуално значение за държавния ѝ живот. Негов изразител и представител е самоуправляващата се Българска православна църква, която под името Патриаршия е правоприменик на Българската Екзархия и е член на Едната, Света, Съборна и Апостолска църква. Тя се ръководи от Светия Синод и се представлява от Българския Патриарх, който е и Митрополит Софийски.“

При така изложените доводи, длъжност на ВКС е незабавно да се самосезира и да възложи на компетентен петчленен състав окончателно да отмени позорното решение на сервилния тричленен търговски състав на ВКС.

www.kvantov-prehod.org

Проектант на
символа на вестника
художник-хералдик
Христо Танев

Главен редактор
Петър Петров

Редакционен колектив:
Желяз Христов
Ляна Фероли
Радостина Петрова

ISSN 1312-7063 • e-mail: sigmagroup22@abv.bg

За непоръчани статии и материали хонорари не се изплащат.

Адрес на редакцията:
1172 София, жк „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана-1“, ет. 6, ап. 62
Тел.: 0888/ 693 359

Издава
„Сигма груп 22“ ЕООД
Първа Инвестиционна
Банка АД, гр. София
IBAN:
BG37FINV91501017752269
BIC KOD: FINVBGSF
Отдел Разпространение
и абонамент: 0888/69 33 59
Атанас Ралчев Панчев
(за пощенски услуги)

АНАТОЛИЙ ПАВЛОВИЧ БУДЬОННИЙ – бездомният изобретател, приспособил транзисторите/логиката за работа в контролерите (съкровището на трилионната NVIDIA), градивните елементи на IT/AI-облаците, криптофермите и мн. др.

Бездомният изобретател е автор е над 100 патента. И както той разкрива в интервютата, които дава, основното довело до важните му изобретения е „Теорията на топло-масообмена“. Естествено, става въпрос за извършване на работа с ЕНЕРГОЕФЕКТИВЕН топло-масообмен. Той не винаги е благоприятен за хората. За едни може да е полезен, но същевременно – вреден за други.

Будьонний усъвършенства транзистори и логически елементи, които да са способни да работят без дигитализация на обработваните величини. Директна и светкавична обработка – аналогова логика с полупроводникови електронни елементи. Преди това електронни лампи и невристиори са били способни да вършат това – залегнало е в един от четирите постулата на Джон Атанасов (4. - „I would compute by direct logical action, not by enumeration.“) и именно то дава разликата между калкулатор и компютър. Будьонний прави полупроводниковите шлюзове приложими за контролери, аналогова логика. Именно поради енергоефективния топло-масообмен (АДИАБАТНАТА работа), въпросните логически елементи могат да бъдат миниатюризирани, без да пречат с топлина на себе си и околните. С полупроводниковите контролери електрожени, електродвигатели, захранвания... стават леки, икономични и компактни. Будьонний е изобретателя на „леките електрожени“ – можете да намерите информация за тях в Интернет (сварочный аппарат Буденного). Той прави революция и при дъговата сварка и при индукционната закалка.

Полупроводниковите захранвания и контролери на Будьонний помагат да бъдат осъществени работещи варианти на съветския „IT-облак“

OGAS (ОГАС), той обаче не бил за общонародно ползване. Амазон и Гугъл го дават на бизнеса и населението.

Според статия на Анатолий Павлович, малко след изобретенията от него адиабатни полупроводникови шлюзове (през 1967г.), съветските военни вече разполагали с „компютри“ (КОНТРОЛЕРИ към компютри) с аналогова логика – 1969г. Изобретателят представя в публикация още в началото на Перестройката и невероятно бързите им реакции и светкавична обработка на входно-изходни данни - това, което днес виждате у автономните автомобили, приземяващи се степени на ракети, бягащи и подскачащи работи... Аналоговите полупроводникови контролери намират светкавични решения на сложни задачи, като сметачните линейки, при съответна допустима за тренинга/разграфяването грешка.

Още през 1967г в Съветския съюз е изобретен плосък дисплей, който е подходящ за осцилографи и телевизори. Изобретението се води на авторски колектив и името на Будьонний е скрито от публичност - съответно и принципът е запазен в тайна. Да, имало е плосък светлинен дисплей няколко години преди това, но за осцилографи и телевизори той е непригоден. Благодарение на контролерите на Анатолий Павлович, образи на изображенията могат да се „изписват“ моментално (като у кинескопите) на компактни „РАМ“ памети, а впоследствие да се дешифрират за бавните дисплеи. Не иска спор, че аналогичен принцип работи и при матриците на цифровите видеокамери.

Потърсете за откраднатия от Виктор Беленко

МиГ-25. Контролерите на самолета са били под особено внимание от Запада – те са могли да навигират автоматично летателни машини и междуконтинентални ракети по звездната карта, коригирайки отклоняващите се от маневрите жирокопи. Образно казано, намират автоматично „MBR“ (Master Boot Records) на небесния „диск“.

Стив Джобс е искал да се сдобие със съветските OCR системи за символно разпознаване, а те се дължат на АДИАБАТНИТЕ АНАЛОГОВИ логически елементи в контролерите. Печели обаче Бил Гейтс, с централен офис в „съветски“ Сиатъл – изпратен е в САЩ Владимир Пентковский, който да напътства вграждането на необходимите контролери в микропроцесорите за MS (Intel/AMD). В резултат на това MS получава пълна хегемония при бързото разпознаване/дигитализация на оптичните дискове. Приложни програми, игри, музика... - всичко носи разграбване на дисковете със софтуер от MS и машините за тях.

Екипът на Пентковский усъвършенства суперкаларните архитектури за процесорите на MS, паралелната обработка на потоци от данни с едно ядро (Hyper Threading), внедрява концепцията за многоядрените процесори.

Руските програмисти спокойно могли да си инсталират свои OCR системи, да се работи с тях, вместо Стив Джобс да ги купи и „запечатва“ с високи цени. През 1997ма години компанията на Джобс едва не фалира, спасена е великодушно от съветския (негласно) човек – Бил Гейтс.

Така изобретението на Будьонний се развихрило на глобалната мегасцена на компютрите. Но никой не се сещал за автора.

До това време, през съветските години Будьонний опитал и емиграция във Франция, за да патентова с глобален патент компютърните/IT-клауд машини, върху които сложили ръка военните в СССР. Съобразително не се отказал от съветско гражданство. Патентовал, но това едва не коствало живота му, принуден да работи всякакви тежки и зле платени работи (таксата била над 20 000 фр.франка). Франция не ценяла патентите в областта на електрониката и не притежавали кой знае колко такива. Впоследствие западни компании и техни подизпълнители използвали различни теоретизации, за да избегнат глобалния патент. Будьонний бил изтрит от историята на компютрите/контролерите/AI, а той някога е

водил преписка и със знаменития Уилям Шокли (изобретател на транзистора, Нобелов лауреат).

Живеейки вече в Русия, роденият в Абхазия руснак започнал подготовка на книга за компактен и ЕНЕРГОЕФЕКТИВЕН ректификатор (алкохол, прясна вода и мн.др.). Желал да запознае обикновения човек с Теорията на топло-масообмена. Мислел, че ще печели от продажба на ВАЖНОТО познание/ПРОСВЕТА, след като бил пренебрегнат от капиталистите. Все още се пречи на ръкописите му, да видят пълно отпечатване. В някои страни прясната вода, добивана чрез ректификатори с ЕНЕРГОЕФЕКТИВЕН топло-масообмен струва в пъти по-евтино от българската. Това е капитал, който посветените в капитала не биха желали да делят.

Годините минавали, Будьонний и съпругата му били в напреднала възраст и при едно нейно заболяване се наложило да се тича по болници... Жена му се споминала, а нейните близки решили користоно да хвърлят вината върху Анатолий. Нямам деца от нея, които да наследят апартамента, за който той е давал парите. Не предвидил да се подсури с документи на свое име. Така се оказал на улицата.

Никой от бездомниците в приютите/„камерите“ не се интересувал от колосалните научно-технически приноси на Будьонний и издевателствали още повече върху него. Едва при раздаването на храна за бедни от влогъри, той успява да привлече публика за интересната си и опасна съдба. Многократно се разминавал със смъртта, докато бил бездомен (около година). Добри хора събирали средства, влогърите му осигурили и самостоятелна квартира. Пенсията му за прехрана е достатъчна. Известно време пребивавал и в дом за стари хора. Обаче го сполетяло заболяване от Ковид и след лечението му, бидейки бездомник, започват да го настаняват сред хора с психически увреждания. Трябва да се отбележи, че в такива домове и храна и хапчета се дават с цел „забравяне на натрапчиви мисли“. Не са минали много години, а спомените на Будьонний (87 годишен) рязко се губят. Не е толкова интересен за влогърите, както бе до неотдавна. Не са способни да забележат колосалния му принос за компютрите и AI.

Трябва да се направи всичко възможно Будьонний да бъде оценен от правителството на Русия и страни, като България, които се славят като компютърни и AI нации!

Впоследствие ще бъде осъзнат и фундаментният български принос за IT/AI-облаците. Как електронното банкиране бе заставено/стимулирано с дейта-майнинг да развива и мащабира (до IT/AI-облаци) енергоефективността в микрочиповете и в помещенията на контролерите и компютрите.

ИК „НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ“ • НОВИ КНИГИ

Книгите могат да бъдат закупени от верига книжарници „Сиела“, „Колхида“, „Бард“, „Белканто“, „Нанси“, „Паола“, „Букспойнт“, „Български книжници“, „Нова епоха“, „Елрид“, „Книжарницата“ и „Малкият принц“, както и от книжните борси „Болид“ и „Искър“.

Книгите можете да поръчате и в нашия интернет магазин:

www.kvantov-prehod.org

и да бъдат доставени с куриер на посочен от вас адрес.